

skridt, idet det lagde en større Bemyndigelse i Justitsministerens Haand, end han hidtil havde haft; men det forekommer mig dog, at naar man skal vedtage Endringer i en Lovgivning, som efter min Mening har saa store Mangler, som den bestaaende Lovgivning i Henseende til autoriseret Lægevirksomhed har, saa var det nævnte Forslag lovlig lidet. Vi kunde ikke vel forsvare, saa synes det mig, at vedtage et Forslag, der ikke giver Mere, og som vilde efterlade en meget stor Trang, saaledes at vi snart igjen vilde faae Opfordringer til at røre ved dette Forhold. Men paa den anden Side maatte jeg naturligvis have overladt det til den høitærede Justitsminister, hvilket af de to Forslag, enten hans eget oprindelige eller det, der vedtoges i Landsthinget, han vilde have forelagt her og gjort til Udgangspunkt for Forhandlingene, al den Stund man ikke er bunden til de Forslag, der blive fremlagte, men selvfølgelig kan ændre dem i Overensstemmelse med sin Anskuelse og forhandle videre paa Grundlag af denne for at faae de forskjellige Betragtninger til at enes. Dette var imidlertid ikke de andre Mænds Mening, med hvem jeg tidligere har samvirket i denne Sag og tidligere haft til Medforslagsstillere. De mente at burde gaa den Vej, de nu ere gaaede, og dertil havde jeg naturligvis ikke Andet at sige, end at det var min Mening, at det var ikke den heldigste Vej, hvorfor jeg ogsaa traf mig tilbage, dog selvfølgelig ikke for at indtage en passiv Holdning til deres Forslag, naar det er kommet frem, som jeg tværtimod ønsker al mulig Held og Lykke. Nu have vi jo efter den høitærede Justitsministers sidste Udtalelse ikke saa meget lovende Udsigter til at bringe Sagen videre paa Grundlag af det forelagte; men jeg har dog heller ikke opgivet Haabet derom. Jeg tror ikke, at det nu lader sig gjøre at gaa den Vej, jeg først havde ment var den heldigste, nemlig at opfordre den høitærede Justitsminister til at komme frem med et Forslag og saa lægge det indbragte Forslag tilside. Det gaa selvfølgelig de ærede Forslagsstillere ikke ind paa — i alt Fald er det min Mening, at de ikke gjøre det —, men det staar ogsaa for mig, som om man ikke bør opgive Haabet om, at den høitærede Justitsminister, der har vist virkelig Interesse for Sagen, heller ikke paa Grund af, at Thinget nu fremmer det foreliggende Forslag ved at lade det gaa til 2den Behandling og derefter — hvad det efter min Mening bør — henvise det til et Udvalg, vil trække sig tilbage, men vil med den samme Interesse, hvormed han har taget sig af Sagen i det andet Thing, gaa ind paa at forhandle med dette Thing for om muligt at blive enig med det om en heldig Løsning af Spørgsmaalet. Naar den høitærede Justitsminister sagde, at det er ikke hans Anskuelse, at man gjør Mennefsheeden nogen stor Tjeneste ved at give Folk, som ikke have taget Lægeegamen, Tilladelse

til at forsøge paa at helbrede deres lidende Medmennesker, og naar han fremdeles har sagt, at det er ikke hans Anskuelse, at der skulde gives Mænd med genialt Blik og naturligt Anlæg til at udrette, hvad de Skoledannede ikke kunne udrette, saa skal jeg selvfølgelig ikke gjøre noget Forsøg paa at overbevise den høitærede Minister om det Modsatte; men jeg tror dog at ville faae Medhold hos Mange, naar jeg siger, at det er en Erfaringssandhed, som man finder bekræftet paa alle Livets Omraader, at der er enkelte Mænd, som sødes med et naturligt Anlæg og en Genialitet til en eller anden Gjerning i Livet, som giver dem en Evne, en Færdighed og en Dygtighed, som Stolen ikke er istand til at meddele dem, der mangle dette naturlige Anlæg og denne Genialitet. Men dette være nu, som det vil. Det, som det gjælder om, er, at det fra alle Sider indrømmes, at der er Trang til at faae en Endring i den nuværende Lovgivning paa det heromhandlede Omraade, og det en Trang, som den høitærede Justitsminister selv har indrømmet giver sig Udtryk gjennem de mest forskjellige Samfundslag. Naar det kan siges, hvad enten man nu betragter denne Trang og dette Onske som mere eller mindre rigtig og begrundet, saa er det en Selvfølge, at man maa anse det for at være rigtigt at arbejde frem imod at tilfredsstille denne Trang, at indpødemme disse Onsker. Det er det, jeg haaber vil ske, og da jeg ikke anser det for at være til nogen synderlig Nytte i al Almindelighed at udtale sig længe om en Sag, der saa tidt og saa udtømmende er bleven forhandlet her i Salen, skal jeg slutte med at sige, at jeg haaber, at det ved en fortsat Forhandling ogsaa paa det Grundlag, som nu ligger for, og gjennem det vedkommende Udvalgs Forhandlinger med den høitærede Minister, skal lykkes at bringe dette Spørgsmaal til en heldig Løsning.

J. Madsen: Jeg paaskønner den Interesse, som den ærede Justitsminister har sagt, han nærer for at bringe denne Sag videre; men jeg kan ikke negte, at der viser sig en ikke ubetydelig Forskjel med Hensyn til Opfattelsen af denne Sag imellem den høitærede Justitsminister og Forslagsstillerne. Den høitærede Minister har sagt, at den Trang, der findes omkring i Befolkningen til, at Uexaminerede kunne udøve Lægevirksomhed, er begrundet i Sympathi. I Modsetning dertil tro Forslagsstillerne, at Trangen er fremgaaet af den ved mangeaarig Erfaring støttede Kendsgjerning, at Uexaminerede virkelig have kunnet kurere mangfoldige Syge, som de examinerede Læger have maattet opgive. Deri tror jeg, at Mange her i Salen ville være enige, og er denne Sætning rigtig, er Trangen alt Andet end begrundet i en Sympathi. Jeg maa derfor beklage, at den høitærede Justitsminister har sagt, at han ikke tror